

csak halvány ködök látszanak a városból, mint távoli, elvesző délibáb-foszlányok. A hajó reng és dohog, hatalmas hullámbarázdát hasít a kék vízből s a hullámokon szabad sirályok ringatóznak. Elémúsznak az erdők, az áradásos öblök, gémek szállanak a partok felett, csend van köröskörül, víz és égboltozat és erdő.

A kihalt vidék olyan, mintha valami afrikai hatalmas folyamon úsznánk s az sem lepne meg, ha a parton zsiráfok loholnának hosszú sorban, vagy egy viziló hemperegne a sás között.

De ez is illuzió és délibáb. Mint a gyermekkor és talán a szabadság is, vagy mint az a város, amelyből nem látszik már semmi, annyira elmerült a vízbe, égboltozatba és ködbe.

Kodolányi János.

SZŐLŐHEGY DÉLBEN.

*...Tán alusznak, vagy nem hallják,
Vagy talán nem is akarják...*

*Dél sóhajtott a hegy felett
És csöndes hangon zengett
Sok ócska bánatol.
Napfény csillant a kazalon
S lent álmodott a Balaton,
Mint kékszemű leány.*

*É dongott a déli jó varázs,
Mint megkésett bolond darázs,
Vagy rejtett kórusok,
S a völgyben aztán valahol
Vén vicinális zakatol,
Alighogy hallani.*

*A fák tövében édeset
Álmodtak barna béresek
Nyílt szájjal, boldogan...
És áldott törpe szilvafák
Az őszi izek illatát
Lehellék messzire.*

*Én fűben ültem csöndesen,
Öklökre hajlva bölcsesen
Tudóskodó fejem.
Komoly voltam, bús kisgyerek,
Ki hallgatózni így szerel
Az ősz arany szívén.*

*Hallgatni déli zümmögést,
Figyelni hangya-küzködést
S dúdolgató Anyám,
Ki míg tüzelt a tűzhelyen
Egy vén dalt dúdolt szüntelen,
Álomba ringatón...*

Horváth Béla.